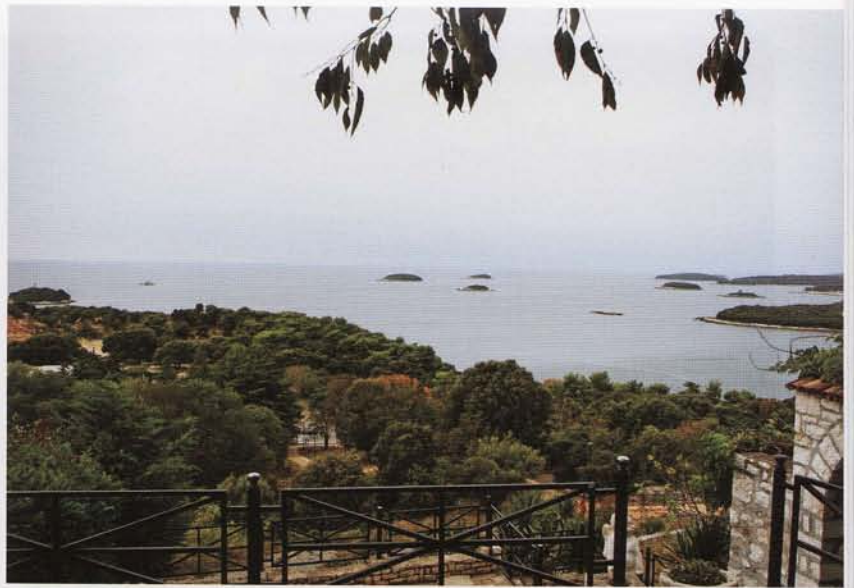

TEKST:
Aina Šmid
FOTOGRAFIJE:
Ivan Ilić

V BARVI SIVKE

JESEN V ISTRI JE MEHKA IN BLAGA. IN TUDI
DIŠEČA. OB MORJU, POSEBEJ KADAR PIHLJA
JUGO, VSE DIŠI PO SOLI, V NOTRANJOSTI PA
PO ZEMLJI IN SLADKI TROHNOBI LISTJA.

Pot do tja čez Kras cveti v otokih rdečega ruja, jesenska svetloba pa Istri pristoji še nekako bolj kot slepeče poletno sonce. Vedute kamnitih istrskih mestec na gričkih so vsaj od daleč videti še vedno nedotaknjene. Turizem, bolj kričeč, betonski, z novodobnimi mediteranskimi »haciendami« z balustradami se je razgrnil niže ob obali, gosto zraščena, v obzidje s cerkvicami ujeta stara istrska mesta pa so veliko bolj ohranila svoj pristni čar.

Takšen je tudi Vrsar. Kamnite hiše, posute po strmem griču,

STENA DNEVNEGA PROSTORA
PONAVLJA STRUKTURO STAREGA
KAŠTELSKEGA OBZIDJA.

ZNAČILNO KAMNITO SIVO PROČELJE
STARE VRSARSKE HIŠE JE LASTNICA
POPESTRILA S TURKIZNO
PREPLESKANIMI VRATI IN
NAOKNICAMI, KI SPOMINJAJO
NA MORJE.

nekdaj ribiška vas z vinogradi, danes mestece, ki je poleti zelo obljudeno in turistično, pozimi pa samotno in speče v dolgem medvedjem snu, ki si ga je prislužilo z zadnjo sezono. Zunaj na poznem jesenskem soncu pred hišami na klopah posedajo stari čiči, med vrtovi in ulicami pa se preganjajo domači mački. Na glavnem trgu bi zlahka posneli kak Cinema Paradiso, pravi Lidija, ki nas je pripeljala tja.

Lidija in Sandi sta svojo istrsko hiško najprej iskala v zaledju, potem pa sta odkrila Vrsar in zapuščeno, zanemarjeno hišo na vrhu griča ob Kaštelu, kjer so med vojno živeli begunci in je bila na prodaj. Za začetek sta jo očistila, prepleskala in za silo na novo opremila; to jima je nekaj let zadostovalo. Ker pa se je družina povečala še z Domnom in malo Evo, sta si želela urediti bolj pravi dom, vsaj ob koncu tedna in čez poletje, ko večinoma živijo tukaj. Lidija je oblikovalka notranje opreme, Sandi je prenovil že kar nekaj hiš po Istri in Sloveniji in skupaj delata v lastnem podjetju Habitare. Torej sta se lotila še svoje hiše.

Medtem ko se je veliko staroselcev odselilo iz mesta in si raje postavljalo udobnejše in večje hiše niže ob obali, so »prišlecem« ugaljale prav te stare kamnite ozke hiše z razmeroma majhno površino, včasih s koščkom vrta ali pa tudi ne, z značilnimi naoknicami in pokrite s korci.

Ker oba ljubita star kamen, sta pomladila pročelje le z novimi fugami in turkizno prepleskanimi vrati in naoknicami. Čez zid se že vzpenja pasijonka, kot da je vse že od nekdanj tam na svojem

NAD HRASTOVIM PULTOM VISIJO BELE
BUČKE INGA MAURERJA, BELI
KOVINSKI STOLI PA SE LEPO
SKLADAJO Z NARAVNIMI MATERIALI
V KUHINJI.

**NONOVA SINGERICA SLUŽI KOT
OGRAJA NAD STOPNICAMI, ZID IZ
VELIKEGA REZANEGA KAMNA BREZ
FUG POSNEMA ORIGINALEN
KAŠTELSKI ZID.**

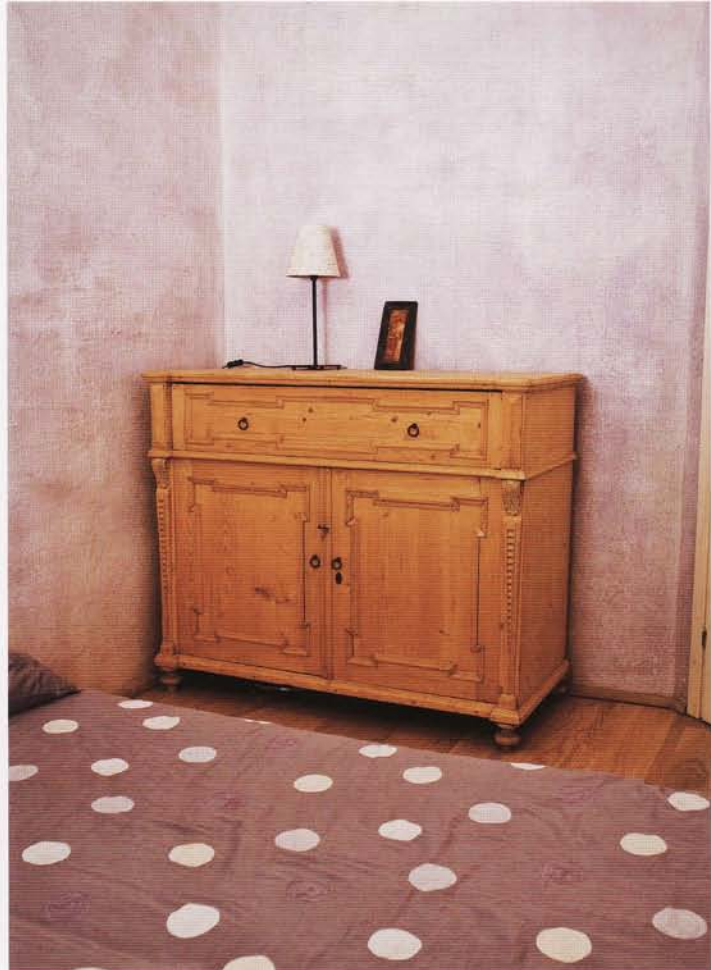
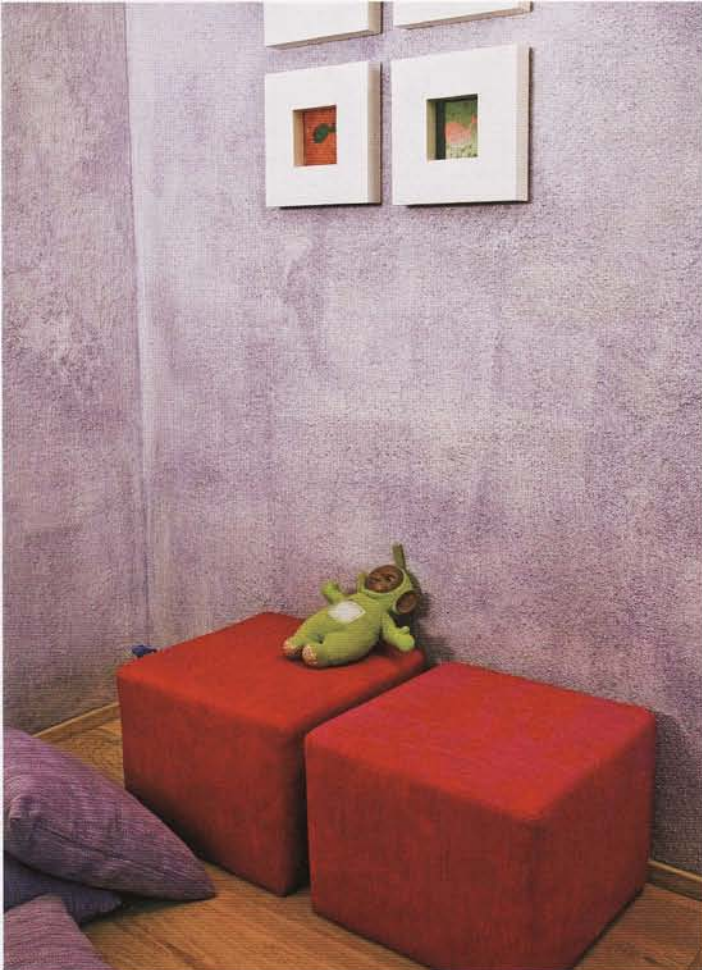
mestu. Ker nimata vrta, sta majhno dvorišče pred hišo obdala z oljkami v loncih, lovorikovcem, domačo santolino, rožmarinom in sivko v koritu.

Spodnji prostor v stari hiši je bil majhen in pregrajen, ko pa sta razbila steno, sta dobila razmeroma velik odprt dnevni prostor in ga ometala z grobim kaštelirrom, ometom, ki j dobil ime po pesku iz istrskega Kaštelira, od koder prihaja. Tla v dnevnem prostoru in v vsej hiši so iz beljenega hrasta, ki je tudi doma v Istri in pomaga, da je prostor videti večji in svetlejši. V enem delu dnevnega prostora sta ob niši za drva in odprtem kaminu v isti liniji postavila mizo in zofo s turkiznim vzorcem, ki se ponavlja tudi na naslonjalih belih kovinskih stolov ob kuhinjskem pultu. Lidija pravi, da se večino leta tukaj vse dogaja zunaj in zato posebne mize v kuhinji ne potrebujejo. Viseče lučke Inga Maurerja nad lesenim pultom so preproste kot ta interier in duhovite za tiste, ki imajo radi detajle. Kuhinjski pult je izdelan iz kamna, fronta in osrednji otok pa iz

naoljenega hrastovega lesa, ki ohranja svojo naravno strukturo.

Priročno stranišče-kopalnica-pralnica v majhnem prostoru zraven z majhnim umivalnikom in tlakom iz naravnih kamnov, ki so videti kot prodniki, je prav tako ometan s svetlim grobim ometom, enakim, kot sta ga uporabila za stopnice, ki vodijo v zgornje nadstropje.

Namesto ograje, ki varuje stopniščno odprtino v zgornjem nadstropju, sta postavila tam staro singerico Lidijinega nonota, ki je bil krojač. Steno ob stopnicah sta dala narediti iz rezanega velikega kamna brez fug, brez malte – suhozid, kot mu pravijo. Tako so delali tod včasih in takšen je bil tudi kaštelski zid, staro mestno zidovje, v katerega nedra je ujet tudi del te hiše. V kopalnici pa jima je uspelo ohraniti steno, ki je še del originalnega kaštelanskega obzidja. Preprosta vgradna banja s prho, steklen čeber-umivalnik na kamnitem pultu, svetle barve kamna na stenah, bel ščetkan

STARA KOMODA IZ ISTRSKE HIŠE
OŠČETKANA IN NELAKIRANA JE
POSTALA DEL OPREME V SPALNICI.

hrast po tleh in za kontrast staro nonino ogledalo, to je vse, kar potrebuje družinska kopalnica za njihovo udobje.

Spalnico si je Lidija zamislila in pobarvala v barvi nežne sivke. Hladni in pomirjajoči. Visok odprt strop z vidnimi gredami je »zaknaufan« le zaradi izolacije. Vzorci blaga in zaves so enaki kot tisti na blagu v dnevnem prostoru, le da v drugih barvah. Nekaj črne in bež rumene pa je dodala še z različnimi detajli in abstraktnim oljem prekmurskega slikarja Roberta Černeliča, obešenim nad nizko posteljo. Masivna lesena komoda ob steni,

SPALNICA ZA ODRASLE V NEŽNI BARVI
SIVKE IN VZORCIH, KI SE
KONTRASTNO PONAVLJAJO NA
POSTELJI IN NA ZAVESAH.

zdej početkana in očiščena, je prišla iz hiše enega od domačinov,
ki se je hotel znebiti.

Otroška soba v indigo tonih s pogradom in stekleno delovno mizo
na kozah, ki jo za svoje delo uporablja tudi Lidija, kadar so v
Vrsarju, je poleg kovinskega stola v bordo barvi in taburejev v
toplih barvah edina oprema tega prostora. Omar v tej hiši ni. Vsaj
videti jih ni. Vse je skrito za paneli vgradne omare. Majhna rdeča
lučka, duhec, na mizi je prišla iz Ikee in ponoči diskretno sveti
otrokom, da jih ni strah teme. Strop je enak kot v spalnici staršev.

Visok, odprt, z lesenimi tramovi.

Mirujoče ozke nepravilne uličice okoli majhnih trgov, kot piazze v
podobnih mediteranskih italijanskih mestecih s pinijami,
oleandri, visokimi stožčastimi cipresami, figovci, »maslinami« in
tudi kakšno palmo ter z znamenitim vidikovcem, prekrasni
razgledni točki prek vrsarskih teras na zaliv – takšen je Vrsar
jeseni. Tih, intimen, najlepši prav zdaj, pravijo lastniki, ki so si
tukaj ustvarili svojo počitniško oazo. Čeprav vagabundi po duši, so
se sprijeli s tamkajšnjo zemljo, kamnom in vonjem po morju.